

ת"פ 15420/12 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד סלומון אלקיים, בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

04 דצמבר 2014

ת"פ 15420-12-12 מדינת ישראל נ'
אלקיים

בפני כב' השופט ד"ר יובל ליבדרו

המאשימה:
מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י ב"כ המתחמה הגברת אורטל שבתאי

נגד
הנאשם:
סלומון אלקיים - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד צבי פורר

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודהתו, במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתיוקן, בביצוע 4 עבירות של דין וידיעות לא נכונים, עבירות לפי סעיף, 217 לפקודת מס הכנסת, התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה").

2. בהתאם לעובדות כתב האישום מתיוקן, בין השנים 2004-2009 היה בעלות הנאשם מגרש מכוניות בשם "אותו סאלי" (להלן: "המגרש").

החל מתחילת שנת 2006 הנאשם רכש כלי רכב מגראשי מכוניות שונים בעיר אשקלון.

כלי הרכב אותם רכש הנאשם נמכרו על ידו במגרש ללקוחות פרטיים.

הנאשם ניהל ספרי חשבונות מהם השם חלק מהධוקים על רכישות כלי הרכב וכן השם ללא הצדק סביר את הדיווחים על היקף מכירת כלי הרכב, תחת זאת, דיווח הנאשם על דמי התיווך אותם הרוויח בלבד.

על פי כתב האישום מתיוקן, הנאשם השם קניות בסך כולל של 10,000,000 ₪ כמפורט להלן:

בהתאם לאישום הראשון - במהלך שנת 2006, הנאשם רכש כלי רכב שונים על מנת למכרם במגרש בסך של 2,050,765 ₪.

בשנת המשם דיווח על רכישות כלי רכב בסכום של 50,765 ₪ בלבד.

עמוד 1

© verdicts.co.il - או. דין כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

בהתאם לaioshom השני - במהלך שנת המשפט 2007, הנאשם רכש כלי רכב שונים על מנת למכרם במכרז בסכום כולל של 2,271,385 ₪.

בשנת המשפט 2007 הנאשם דיווח על רכישות כלי רכב בסכום של 271,385 ₪ בלבד.

בהתאם לaioshom השלישי - במהלך שנת המשפט 2008, הנאשם רכש כלי רכב שונים על מנת למכרם במכרז בסכום כולל של 6,278,190 ₪.

בשנת המשפט 2008, הנאשם דיווח על רכישות כלי רכב בסכום של 3,778,190 ₪.

בהתאם לaioshom הרביעי - במהלך שנת המשפט 2009, הנאשם רכש כלי רכב שונים על מנת למכרם במכרז בסכום כולל של 3,185,447 ₪.

בשנת המשפט 2009, הנאשם דיווח על רכישות כלי רכב בסכום של 685,447 ₪.

3. בין הצדדים היה הסדר עונשי ולפיו המאשימה הגבילה עצמה בטיעוניה לעונשים של 18 חודשים מסר בפועל, מסר מוותנה וקנס בעוד שהגינה לא הייתה מוגבלת בטיעוניה.

הסכם נוסף אליה הגיעו הצדדים קשורה בכךן לו תוכל לטעון המאשימה במסגרת הטיעונים לעונש. לשון ההסכם היא: "יוסכם כי ב"כ המאשימה יוכל לטעון כי בהתאם לשומה שהוצאה לפי מיטב שפיטה, החוב האזרחי המិוחס לנאנט הוא 1,534,342 ₪ לצורך קנסות המסתכנים בסך של 208,517 ₪. עוד מובהר כי הסכומים הנ"ל לא משקפים את הנזק שנגרם מהמעשים שמאפורטים בעבודות כתוב האישום המתוקן בעניינו של הנאשם".

כן סוכם כי שני הצדדים לא רואים בנזק הנ"ל כנזק הקשור לביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין, כי אם נזק שיכול היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות כמפורט בכתב האישום המתוקן בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין" (עמוד 21 שורות 10 עד 16 לפירוטוקול מיום 27.3.2014).

4. המאשימה עתרה, בכתב ועל פה לעונשים בהתאם להגבלה כאמור בהסדר הנ"ל.
המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 חודשים ל-30 חודשים מסר.
המאשימה טענה למתחם קנס שנווה בין 150,000 ₪ ל-350,000 ₪.

המואשימה טענה כי במעשהיו הנאים פגע בערכ השוויון בנטול המס, בערך של הגנה על הסדר החברתי באמצעות הפעולה התקינה של מגנון גביה המיסים ובקופה הציבורית.

המואשימה טענה כי יש לחת את הדעת לנسبות ביצוע העבירות, דהיינו לתוכנן שקדם לעבירות, לתחכום ולמצוק הפוטנציאלי של העבירות.

המואשימה טענה כי יש לחת את הדעת גם לכך שהנאשם לא הסיר את המחדל ולא לכך שהנאשם הוא בעל עבר פלילי.

המואשימה טענה כי מתקייר שירות המבחן עולה כי אין בעניינו של הנאשם אופק טיפול.
המואשימה הפנתה בטיעוניה לפסיקה.

לשאלת בית המשפט, ב"כ המואשימה השיב כי הפגיעה בעניינו היא באופן הדיווח (וזאת בשים לב לכך שבעניינו לא דוחחו רכישות להבדיל מהכנסות).

לשאלת בית המשפט, השיב ב"כ המואשימה כי ההחלטה אליה הפנה לא מתיחסת במדוקן לנسبות שבעניינו, דהיינו אך להעמתת רכישות ולטענתו: "אין לנו מקרה דומה..." (עמוד 23 שורה 28 לפרטוקול מיום 27.3.2014).

יחד עם זאת, ב"כ המואשימה טען כי במעשהיו גרם הנאשם לנזק ראוי המקשה על יכולת לדעת את מלאו הנטונים בעניינו.

5. ב"כ הנאשם עתר למתחם עונש שנע בין מאסר מוותנה ל-8 חודשים מאסר בפועל, כשבתר הוא לעונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ב"כ הנאשם טען כי אכן הנטיה בעבירות מס היא להחמרה בענישה ואולם נטייה זו לא בא בה במקום בחינה אינדיידואלית של המקרה.

ב"כ הנאשם טען, שני הדיונים שהתקיימו, כי יש לחת את הדעת, עת נקבע מתחם העונש ההולם, אך שהעבירה בה הורשע הנאשם היא בהתאם לסעיף 217 לפקודה ולא בהתאם לסעיף 220 לפקודה, עבירה שהוזכרה בחלוקת מהפסקה אליה הפנה ב"כ המואשימה.

ב"כ הנאשם הדגיש כי להבדיל מהפסקה אליה הפנה ב"כ המואשימה, בעניינו, אי הדיווח לא היה בקשר להכנסות כי אם לרכיבות, מה שמשליך באופן משמעותי על מתחם העונש, כנגזר משאלת הפגיעה בקופה הציבורית.

ב"כ הנאשם טען כי הסבירות של הנאשם לאו הדיווח נועז בכך שהוא דיווח אך על רוחו ולא על רכישותיו. בעניין זה הוסיף ב"כ הנאשם כי אילו היה מגיש הנאשם את דוחותיו כדין, הם היו מלמדים על הפסדים של הנאשם.

ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם נגמר שימוש בשם, שימוש אותו עשה בעבר הרחוק, וכיום לא קיים עוד צורך טיפול בעניינו של הנאשם.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם בילה בעבר שנים בבית סוהר והחזירתו כעת, בנסיבותיו של תיק זה, תחטיא את התוצאה הרואה.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם אין כל הרשעה קודמת בעבירות מס וכי העבירה הפלילית האחרונה שלו נעברה על ידו בשנת 1996.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם עשה מהפרק בחיו, וכיום הוא נשוי ואב לשלושה ילדים.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה לתמיכה בטיעונו כאשר לדידו אף במקרים בהם אי הדיווח קשור בהכנות, הסתיימו התקנים באותו מקרים בעונשים של עבודות שירות או של"צ.

באשר לשאלת הכנס, ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הוכרז כפושט רגל, נתון שיש לתת לו משקל בהתאם לסעיף 40 ח' לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

6. בעניינו של הנאשם התקבלו תסקרים של שירות המבחן וחווות דעתם של הממונה על עבודות השירות.

מתסקרים שירות המבחן עולה כי הנאשם כבן 52, ליד הארץ, נשוי ואב לשלושה ילדים. הנאשם ניהל במשך שנים ארוכות אורח חיים התמכרותי ועבריתני. הנאשם סיים 10 שנות לימוד, כאשר מגיל צעיר עבר להתגורר בנפרד מהוריו. לאחר שחרורו מן הצבא, התמכר הנายן לסם וניהל אורח חיים ערבייני ואף ריצה מספר עוני מאסר.

מדוברrei הנאשם עולה כי בשנת 1992, עבר גמiliaה באופן עצמאי ומשנת 1996 עד שנת 2010, עבד בעסק עצמאי, בסיוו של אביו, במגרש מכוניות (למעט שנתיים בין השנים 2004-2002 בהן ריצה עונש מאסר - דבר שלא נמצא בו ב גילו הרישום הפלילי שהוגש לעיון (ת/1), י.ל.).

שירות המבחן הוסיף כי לדברי הנאשם הוא עושה בשנים האחרונות מאמץ להשתלב במעגל התעסוקה וזאת לאחר שפשט את הרגל (הוזג אישור).

שירות המבחן ציין כי הנאשם הודה בפניו בעבודות כתוב האישום המתוקן.

שירות המבחן ציין כי הנאשם מעולם לא השתלב בהליך טיפול, ואף ביום איננו מעוניין בכך.

שירות המבחן הוסיף כי הנאשם התקשה להעניק ולבטא אחריות מלאה באשר להתנהלותו במשך שנים. שירות המבחן הוסיף כי מבדיקה שנערכה עם הנאשם נמצא כי הוא נקי משימוש בסמים.

שירות המבחן התרשם מה הנאשם כבעל יכולות תקינות בביסיסן, כמו שלו שאייפות גרנדיזיות במידת מה לצד טשטוש וערפל ובירחס למצובו.

שירות המבחן הוסיף כי הנאשם מסר כי הוא מס בעולם העבריינות, חש כי שילם מחיר משפחתי אישי כבד ומכוון עצמו להתנהלות נורמטיבית.

בסוף של תסaurus, המליץ שירות המבחן, להטיל על הנאשם עונש של מאסר לRICTSI בעבודות שירות, עונש אשר מחד יהווה במקרה זה עונש מוחשי וمبhair גבולות ומайдן היבטים של שיקום, חזרה לטעסוקה סדירה והשתלבות תעסוקתית בעtid, עונש אשר לא יוביל לרגרסיה אצל הנאשם.

.7. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות, עולה כי הנאשם כשיר לבצע עבודות שירות.

.8. הנאשם העיד לעונש עד הגנה, מר אלפונסו. זה מסר כי סייע לנายนם ולמשפחה לפני כ-20 שנה, בדיור ומАЗ התחבר עם הנאשם. מר אלפונסו מסר כי סייע לנายนם לצאת מהסמים וכי הנאשם עזב החברה בה הסתווב.

מר אלפונסו הביע חשש כי היה והaintם יאסר, ولو לתקופה קצרה, כל השיקום שנערכ בעניינו עם אשתו של הנאשם עם חבריו, ירד לטמיון.

.9. הנאשם אמר את דבריו בבית המשפט, תוך שמירר בבכי. הנאשם מסר כי הוא מאד מצטער. כי הוא: "לא רוצה הגיע לשם עוד פעם. מספיק עברתי בחימ" (עמוד 28 שורה 23 פרוטוקול מיום 4.11.2014). הנאשם הוסיף כי לא התקoon לפגוע באף אחד.

דין

.10. סבור אני כי מתחם העונש ההולם במקרה דין צריך לנوع בין 6 חודשים מאסר שיכול וירצוז בעבודות שירות, בצויר עונשים נלוויים לבין 18 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת מתחם זה התחשבתי בערכים המוגנים, במידה הפגיעה בערכים אלה, בנסיבות הקשורות ביצוע העבירה ובעונש הנהוגת, כאמור להלן.

הויל ובין כל העבירות ישנה זיקה של עיטה, עסק, נסיבות עבירה וכו', מוצא אני לראות את כלל העבירות בהן הורשע הנאשם, כ"איורע עבריני אחד" ולפיכך בהתאם לסעיף 40 ג' (א) לחוק העונשין, אני מוצא לקבוע מתחם עונש אחד ועונש אחד כולל ביחס לכל העבירות.

11. הערכים המוגנים שעומדים בבסיס עבירות המסן השמירה על הקופה הציבורית, השמירה על השוויון בפני החוק בדמות החלוקה השווה (בהתאם לעקרונות המיסוי הנהוגים) של נטל המס על כלל הציבור והشمירה על הסדר הציבורי לעניין דיווחי אמת לרשות המדינה.

12. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא לא מן הגבהות.

כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם דיווח באופן שגוי אודות רכישות ולא אודות הכנסות.

מן האמור עולה כי הנאשם לא העלים הכנסות ומכאן שלא פגע במשרין בקופה הציבורית או בנטל המס.

תימוכין לעמדה כי לא קיימת **בפועל** פגעה בקופה הציבורית, ניתן למצוא בהסכם הדינית אליה הגיעו הצדדים במסגרת הטיעונים לעונש ולפיה: "יוסכם כי ב"כ המאשימה יכול לטען כי בהתאם לשומה שהוצאה לפי מיטב שפיטה, החוב האזרחי המיחס לנائب הוא 1,534,342 ₪ **ללא** בצריך קנסות המסתכנים בסך של 208,517 ₪. עוד מובהר כי הסכומים הנ"ל לא משקפים את הנזק שנגרם מהמעשים **שמפורטים בעובדות כתב האישום המתוקן בעניינו של הנאשם**".

כן סוכם כי שני הצדדים לא רואים בנזק הנ"ל כנזק הקשור לביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין, כי אם כנזק שיכול היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות כמפורט בכתב האישום המתוקן בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין" (עמוד 21 שורות 10 עד 16 לפרטוקול מיום 27.3.2014).

יש עוד לתת את הדעת לדברי ב"כ המאשימה, בתשובה לשאלת בית המשפט, טרם הגעת הצדדים להבנה הדינית הנ"ל, לפיהם:

"**כאן לא מאשימים את הנאשם בהשחת הכנסות, אלא בניהול ספרים כוזב על בסיס של השמת רכישות.** יכול להיות שם הנאשם היה מנהל את הספרים שלו באופן תקין ומדווח על הכל, יכול להיות שהוא שלו למס הכנסה היה אפס. החוב הזה יכול להיות שהוא מתבסס על סכומים גדולים יותר" (עמוד 19 שורות 27-30 לפרטוקול מיום 22.1.2014).

יחד עם האמור לעיל, יש לתת את הדעת להיקף הדיווח השגוי לרשות המס, לעניין הרכישות, הן במישור הזמן (על פני שנים) והן במישור שווי הרכישות שלא דוחו (מיליוני שקלים).

.13. באשר לנسبות הקשרות בביצוע העבירות, יש לתת את הדעת לנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות, השתמשות מתשולם מס בהיקפים גבוהים מאד; לנזק שנגרם בפועל לעיקרון אמינות הדיווח לרשותה המדינה ולסדר הציבורי, ובמידה ומסויימת לתוכנן שקדם לביצוע העבירות.

.14. מדיניות הענישה בעבירות מסוים בעת האחרונה היא חמירה. כך גם לעניין עבירה לפי סעיף 217 לפקודה. בעניין זה ראו בין היתר: ע"פ (מחוזי ת"א) 710003/01 מדינת ישראל נ' יעקב שביב (פורסם בנבו):

"מקובל علينا כי העבירה על פי סעיף 217 היא עבירה מהותית, ולא עבירה שניית להגדרה כתכנית..."

"...מכל מקום, נראה לנו, כי גם אם אין אסמכתאות בנושא זה, הרי ריבוי העבירות בתיק הנוכחי, הסכומים שמדובר בהם והתקופות הארוכות שמדובר בהן, מצביעים על כך שהעונש שהטיל בית משפט קמא אינו יכול לשקר ונכונה את המגמה הכללית להחמיר בעבירות המש וליצור נורמה הנלחמת בהעלמת מס על כל צורתייה."

דיןו של הנאשם הוחמר באותו מקרה לעונש מאסר של 10 חודשים ואולם יש לתת את הדעת כי גם במקרה זה הדוח השגוי התיחס להשמטה הכנסות.

יחד עם זאת מティיעוני הצדדים לעונש ומהפסיכיקה שהוגשה לעינוי ומן ניסיונות איתור של בית המשפט, ניתן ללמוד שלא קיימת פסיקה נהוגת באשר לעבירות אותן ביצע הנאשם, על נסיבותיהן המיעילות.

צורך, בענייננו הורשע הנאשם בביצוע עבירה לפי סעיף 217 לפקודה שעוניינה במסירת ידיעות לא נכונות ביחס לרכישה ולא ביחס להכנסה. הפסיכיקה הנוגגת מתייחסת רובה ככלה לנסיבותה בהן הנאשם לא דיווח אודוט הכנסות וגבג כך, השתמש מתשולם מס אותו היה חייב בגין אותן הכנסות. זהו מקרה הקליני של דיווח כזוב שבעיטה נקבעה העבירה דן. ענייננו בניסיבות יוצאות דופן שבה הורשע הנאשם בעבירות המתייחסות אר וرك לאי דיווח מלא אודוט רכישות. לא מצאת פסיקה נהוגה באשר לנסיבות "חוויות אלה, ומכאן שלרכיב זה של פסיקה נהוגת לעניין קביעת המתחם ינתן משקל מופחת.

.15. סעיף 40 ב' לחוק העונשין, שכותרתו: "עיקרון המנהה בענישה - הלימה" קובע כי: **"העיקרון המנהה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".**

סבירני, כי בחינת "מעשה העבירה בנסיבותיו" יחד עם "מידת אשמו של הנאשם", הם שמצדיקים במקרה זהشرطו קו תחתון של מתחם עונש הולם בדמות מאסר לRICTO בעבודות שירות.

צורך, נסיבותהן של מעשי העבירות בענייננו, הן באירוע אודוט רכישות ולא הכנסות. מידת אשמו של הנאשם אף היא מופחתת וזאת בשים לב לתקן של כתוב האישום באופן שבו תחת האשמה הנאשם

בעבירות לפי סעיף 220 לפקודה שעניןبني במזיד, ובכוונה להתחמק ממס, בחירה המאשימה בכתב האישום המתוקן, לייחס לנאים עבירות לפי סעיף 217 לפקודה שענינו במזיד אשר פועל שלא בכוונה מכוון להתחמק מתשלום מס, ונראה כי העונש המקסימלי לצידן של העבירות מדובר בעצמו בעניין זה. לעניין זה ראו ע"פ (ב"ש) 7287/05 **אפנדי בוטרשיולי נ' מדינת ישראל** (פורסם בبنבו):

"**האחד, המערער הורשע לפי סעיף 217 ולא לפי סעיף 220.** הסעיף האחרון מתייחס למצב בו אדם פועל "במזיד בכוונה להתחמק ממס". העונש המרבי בסעיף האמור הינו 7 שנות מאסר. סעיף 217 מתייחס לאדם אשר بلا הצדק סביר עריך לו"ח לא נכון מתוך שהשמית הכנסה כלשהי...".ברי, כי המבחן של ללא הצדק סביר שונה במהותו מהבחן של מזיד בכוונה להתחמק ממס. העונש המרבי בגין סעיף 217 הינו מאסר לתקופה של שנתיים."

.16. לא מצאתי במקרה דנן לחרוג ממתחם העונש ההולם ובתוך מתחם העונש מצאתי לחת משקל לפגיעה הקשה שתגרם לנאים ולמשפחתו מעונש של מאסר בפועל; לנטיילת האחריות של הנאים על מעשו; לחולוף הזמן (בין 5 שנים ל-8 שנים מעת ביצוע העבירות) ולעובדיה כי אין לחובת הנאים הרשותה קודמת בעבירות מס.

לענין עברו הפלילי של הנאים, אזכיר כי מ/1 (גילוון הרשותות של הנאים) עולה כי הרשותות של הנאים התישנו (לא מצאתי תיעוד בת/1 להרשעה המאוחרת המזוכרת בתסוקיר שירות המבחן). מайдך גיסא, הנאים לא הסיר מחדלים ولو ברמת החוב האזרחי, הגם שלענין זה יתכן וכאמור לעיל בדברי ב"כ המאשימה, קיים ספק, במובנו הפלילי, באשר לעצם קיום חוב במס.

.17. מצאתי לחת משקל להמלצת שירות המבחן.

זכור, שירות המבחן המליך להטיל על הנאים עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות, עונש אשר, מחד יהווה במקרה זה עונש מוחשי וمبhair גבולות ומайдך, עונש אשר יש בו **היבטים של שיקום**, בחזרה לתעסוקה סדירה והשתלבות תעסוקתית בעתיד, עונש אשר לא יוביל לרגרסיה אצל הנאים.

בענייננו, כעולה מדברי הנאים, מайдך עד ההגנה שהעד לעונש, מתסוקיר שירות המבחן ומ/1, עולה כי הנאים ניהל לאורך מרבית חייהם אורח חיים עברייני. הנאים שהיה מכור לסטמים בילה שנים ארוכות במאסר. בעשור האחרון לא נרשם לנאים רישומים פליליים, למעט התקיק דנן, ונראה כי הנאים שיקם עצמו והחל לנוהל אורח חיים נורמטיבי.

הנאים פנה אל בית המשפט ובקש בכל מאodo לא לחזור לבית האסורים. נדמה כי לחשש שהבעד שירות המבחן לרגרסיה, ולהחש שלה בחרו של הנאים שעוזר בשיקומו של הנאים יש ממש.

שיעור השיקום, לא יוחד אך לאפשרות של חריגה ממתחם העונש ההולם כאמור בסעיף 40 ד' לחוק העונשין, כי אם נכוון הוא אף לקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם.

18. באשר לכנס, סבורני כי מחד גיסא יש לתת משקל להיקף אי הדיווח, במיشور הזמן ושווי הרכישות כמפורט לעיל ומайдן גיסא, יש לתת משקל לנטיות האישיות של הנאשם, לרבות במצבו הכלכלי של הנאשם, כנדרש בסעיף 40 ח' לחוק העונשין.

כעולה מ不可思יר שירות המבחן, עסקו של הנאשם נסגר, הנאשם, שלו שלושה ילדים, מתפרנס מתקציב הבטחת הכנסה של המוסד לביטוח לאומי והוא נמצא בהליך פשיטת הרגל ומהזיר חובות.

19. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות. בהתאם לחווית דעת הממונה, הנאשם יבצע את העבודות בכפר הנופש אשקלון, במשך 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות בכל יום, החל מיום 1.1.2015.

הובירה לנאם חשיבות שיתוף הפעולה ביצוע העבודות ונפקות העדר שיתוף פעולה.

ב. 8 חודשים מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מהיום, שה הנאשם לא יעבור עיריה בניגוד לפקודה.

ג. קנס בסך 50,000 ₪ או 3 חודשים מאסר תموרות. הקנס ישולם ב- 50 שיעורים חדשים שווים ורצופים, החל מיום 1.2.2015.

ד. הנאשם יחתום על התcheinבות כספית על סך 100,000 ₪ שלא יעבור עיריה בניגוד לפקודה וזאת לתקופה של 3 שנים מהיום. אם לא תחתם התcheinבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם ליוםים.

העתק מגזר הדין ישלח אל הממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור תוך 45 ימים מיום לבית המשפט המחויז.

ניתן והודיע היום י"ב כסלו תשע"ה, 04/12/2014 במעמד הנוכחים.

הוקלט על ידי שרונה מימון